

Nr 270.

Av herr **Utbult m. fl.**, om ökat anslag till byggande av fiskehamnar.

I statsverkspropositionen har Kungl. Maj:t under sjätte huvudtiteln (s. 54) föreslagit riksdagen att för budgetåret 1951/52 anvisa ett reservationsanslag av 1 000 000 kronor till byggande av fiskehamnar. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen föreslår i skrivelse av den 31 augusti 1950, att anslaget höjes till 2 000 000 kronor.

I betraktande av den eftersläpning, som skett under många år i fråga om anslag till fiskehamnar, blir frågan mer och mer prekär, och svårigheterna att bevara båtarna för skadeverkningar vid uppehållet i hemorterna bli större för varje år som går. I många fall ha fiskehamnarna blivit för små genom den utbyggnad i storlekshänseende, som fiskebåtarna undergått de senaste tio åren. I andra fall ha hamnarna av samma orsak blivit för grunda, vilket förorsakat skador på båtarna. I alltför många fall saknas fiskehamnar helt, vilket gör, att fiskebåtarna måste ligga förankrade ute på redden, varigenom de vid hastigt påkommande stormar kunna riskera att slita sig loss och driva på land och åsamkas skada. Mycket beklagliga äro sådana fall, där fiskarena på grund av fiskets natur måste utöva detta långt ute till havs och ganska långt från hemorten i små mindervärdiga båtar, därför att de i saknad av en duglig hamn i hemorten icke kunna skaffa sig större och tidsenligare fiskebåtar. Man har också gång efter annan blivit påmind om olyckor, som skett ute på havet och som haft sin orsak i att fiskebåtarna varit för små och otillräckliga. Detta gäller i första hand på ostkusten.

Fiskehamnsutredningen kunde också vid sina resor efter kusterna konstatera, att förhållandena på många platser voro sådana, att om inte snara åtgärder företagas i fråga om fiskehamnarnas utbyggnad, kunde fisket komma att lida avsevärt avbräck. Utredningen skrev bland annat i sitt år 1947 avgivna betänkande:

»De från fiskarebefolkningen allt starkare framförda kraven på effektiva åtgärder till förbättring av fiskehamnarna äro enligt utredningens mening befogade. Hamnarna äro för denna yrkesgrupp liksom för all annan befolkning i samhällena utmed kusterna av samma utomordentligt stora betydelse som vägarna för befolkningen i landet. Fiskarens behov av hamnar måste karakteriseras såsom eftersatt. Ett intensifierat byggande av fiskehamnar är därför icke minst ur sociala synpunkter ett berättigat krav, som det för samhället bör vara angeläget att utan dröjsmål tillmötesgå.» Under

den tid som gått sedan fiskehamnsutredningen avlämnade sitt betänkande har situationen inte förbättrats utan avsevärt försämrats.

Redan vid 1943 års riksdag anförde statsutskottet bland annat i fråga om anslag till fiskehamnar följande: »Med vitsordande av riktigheten av de motionsvis anförda synpunkterna vill utskottet för sin del, även om det i nuvarande läge inte kan förorda ett högre anslag än det av Kungl. Maj:t föreslagna, likväl framhålla önskvärdheten av att fiskehamnsbyggnaderna framdeles måste bedrivas i snabbare takt än vad som under senaste åren varit möjligt.»

I statsutskottets utlåtande nr 6 vid 1950 års riksdag framhöll utskottet bland annat: »Härtill kommer att den fiskeritekhniska utvecklingen föranlett en icke obetydlig övergång till större båttyper, varför kraven på hamnarnas kapacitet numera ytterligare ökat. Uppenbart torde sålunda vara att stora, ännu icke tillgodosedda behov föreligga på förevarande område. Det motionsvis framförda yrkandet om en förstärkning av anslaget till byggandet av fiskehamnar finner därför utskottet i och för sig behjärtansvärt. Utskottet vill emellertid samtidigt understryka angelägenheten av att det av fiskehamnsutredningen framlagda principprogrammet förverkligas så snart förhållandena medgiva.»

Sedan det nu föreslagna anslaget på endast en miljon kronor fördelats emellan de olika länen i enlighet med fiskehamnsutredningens förslag, bli beloppen så små för respektive län, att några hamnbyggen, åtminstone av större omfattning, icke kunna sättas i gång. Endast smärre arbeten, såsom en del muddringar, reparationer av raserade bryggor m. m. torde kunna komma i fråga. Vad beträffar ett par större hamnarbeten, som nu pågå, kan befaras, att desamma måste nedläggas om inte anslaget blir större än en miljon kronor.

Under dylika omständigheter och med tanke på den stegring som även de med ett hamnbygge förenade kostnaderna undergått under de senaste 4—5 åren, hade det varit riktigare, om departementschefen i år hade tillmötesgått kungl. väg- och vattenbyggnadsstyrelsens framställning om ett till 2 000 000 kronor förhöjt anslag.

Under återopande av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att till byggande av fiskehamnar för budgetåret 1951/52 anvisa ett reservationsanslag av 2 000 000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1951.

Birger Utbult.

Ernst V. Staxäng.

Waldemar Svensson.

Johan Alsten.

Hans Levin.

Edvin Jacobsson,

Igelsbo.

Olaus Nyberg.

Carl E. Johansson,

C. O. Carlsson,

Torp.

Bakeröd.